

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **A. Z.,**
narozen dne X,
státní příslušník Afghánistánu,
zastoupený opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Hládkov 701/4, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
sídlem Křížíkova 279/8, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2020, č. j. KRPS-175403-50/ČJ-2020-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná podle § 129 odst. 7 ve spojení s § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 176/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), o třicet dnů.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítá, že žalovaná v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nedostatečně posoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Rumunska. Podle žalobce není Rumunsko schopné zabezpečit řádný průběh řízení o mezinárodní ochraně a v jeho azylovém systému jsou systematické nedostatky. Žalovaná se rovněž nezabývala tím, že Rumunsko je zásadním způsobem zasaženo pandemií nemoci Covid-19 a že žalobci hrozí nebezpečí nákazy. Žalovaná též nezohlednila, že Mezinárodní organizace pro migraci dne 10. 3. 2020 vyzvala státy, aby byly tranzitní cesty uprchlíků dočasně pozastaveny. Žalobce je přesvědčen, že v rumunských uprchlických táborech panují nepřijatelné životní podmínky, zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu jsou přelidněná, bojují s nedostatečným hygienickým vybavením a přístupem ke zdravotním službám, přičemž uprchlíci zde obvykle čelí finanční a jazykové bariéře v přístupu ke zdravotní péči. Dále žalobce upozorňuje na nedostatečné zajištění práva na právní pomoc, možnosti integrace a omezený přístup uprchlíků k systému sociálního zabezpečení. Odkazuje přitom na zprávu Asylum Information Database „*Country Report: Romania, 2019 update*“ (dále jen „zpráva AIDA“) popisující stav ke dni 31. 12. 2019. Žalobce upozorňuje, že žalovaná byla povinna posoudit otázku nedostatků v rumunském azylovém systému z úřední povinnosti. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhuje žalobu zamítnout. Ve vyjádření zrekapitulovala skutečnosti předcházející vydání napadeného rozhodnutí a shrnula důvody zajištění žalobce. Upozornila, že zajištění žalobce již netrvá. Poukázala na to, že žalobce stejné žalobní body uplatnil v žalobě proti rozhodnutí o prvotním rozhodnutí o zajištění, která byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2020, č. j. 56 A 12/2020-40. K namítaným nedostatkům rumunského azylového systému shodně jako v předchozím řízení žalovaná uvádí, že v Rumunsku dodržují základní standardy lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže. Dle žalované zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaná poukazuje také na výpověď žalobce, ve které neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska a na základě kterých by bylo možno usuzovat, že mu tam hrozí nelidské či ponižující

zacházení. Žalobce sám v Rumunsku požádal o udělení mezinárodní ochrany, a musel tedy vědět, že je pro něj tento stát bezpečnou zemí. K námitce týkající se nebezpečí nákazy nemocí Covid-19 žalovaná uvedla, že toto onemocnění má v současné době stoupající tendenci na území celé Evropské Unie. Pokud by byla epidemiologická situace v Rumunsku natolik kritická, že by předání dle nařízení Dublin III nebylo možné, aby žalobce nebyl tímto virem ohrožen více než na území České republiky, Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) by ne zahájilo řízení o předání.

Skutková zjištění plynoucí z obsahu správního spisu

4. Dne 19. 7. 2020 žalovaná obdržela oznámení na tísňovou linku 158, že řidič kamionu nacházejícího se na parkovišti 36,5 km dálnice D5 ve směru na Plzeň má podezření na výskyt osob v nákladovém prostoru. Hlídka žalované na místě nalezla tři osoby, které byly ztotožněny jako afghánští občané, jedním z nich byl žalobce. Žalobce u sebe neměl cestovní doklad, předložil průkaz žadatele o azyl vystavený v Rumunsku. Žalovaná téhož dne zajistila žalobce podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť byl důvod se domnívat, že žalobce neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá (úřední záznam o zajištění cizince ze dne 19. 7. 2020, č. j. KRPS-175403-3/ČJ-2020-010026). V rámci podání vysvětlení za přítomnosti tlumočníka žalobce vypověděl, že pochází z Afghánistánu z města X. Je svobodný, bezdětný, v Afghánistánu bydlel u rodičů, má sestru a dva bratry. V místě, odkud pochází, probíhá válka Tálibánu s vládou. Cílem jeho cesty je Francie, kde má bratrance, jeho přesnou adresu ve Francii neznal. Cesta z Afghánistánu probíhala tak, že cestoval přes Pákistán a Írán autem nebo pěšky s převaděčem do Turecka, za což mu zaplatil 1 000 USD. V Turecku pobýval asi půl roku, pracoval v Ankaře v restauraci. Z Turecka ho chtěli vrátit zpět do Afghánistánu, rozhodl se tedy pokračovat do Evropy. Kontaktoval převaděče, jemuž zaplatil 1 800 euro, který ho převedl do Řecka. Tam pobýval asi měsíc v nějakém táboře, poté se vydal s pomocí převaděče do Srbska. Další převaděč, jemuž zaplatil 4 200 euro, jej převedl do Rumunska. Zde byl chycen ve městě Arat a umístěn na 14 dní do karantény v nějakém táboře. Poté byl převezen do Temešváru. V Rumunsku požádal o mezinárodní ochranu. V Rumunsku byl zhruba měsíc. Z tábora odešel a kontaktoval dalšího převaděče, jenž ho spolu se dvěma dalšími Afghánci posadil do nákladového prostoru kamionu, který měl jet do Německa. K dotazu uvedl, že peníze na cestu mu částečně poskytli rodiče, částečně si je vydělal v Turecku. Je zdravý, v České republice nemá žádné vazby. Vypověděl, že má strach z návratu do Afghánistánu, jelikož se bojí, že by byl nucen bojovat za Tálibán (protokol ze dne 19. 7. 2020, č. j. KRPS-175403-13/ČJ-2020-010026).
5. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2020, č. j. KRPS-175403-19/ČJ-2020-010026, žalovaná žalobce zajistila na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III.
6. Z informace o zjištění shody v systému EURODAC ze dne 20. 7. 2020, č. j. KRPS-175403-27/ČJ-2020-010026, vyplývá, že členským státem EU, v němž bylo či je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, je Rumunsko.
7. Oznámením ze dne 29. 7. 2020, č. j. OAM-404/DS-PR-2020, ministerstvo informovalo žalovanou o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že dne 28. 7. 2020 byla

odeslána žádost o přijetí zpět do Rumunska, lhůta pro odpověď byla stanovena na 11. 8. 2020.

8. Oznámením ze dne 10. 8. 2020, č. j. OAM-404/DS-PR-2020, ministerstvo žalovanou informovalo, že obdrželo od Rumunska souhlas s přijetím žalobce zpět, přičemž Česká republika má šest týdnů na realizaci předání. Z tohoto důvodu ministerstvo požádalo o prodloužení zajištění nejdéle do 21. 9. 2020.
9. Dne 31. 7. 2020 podal žalobce u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí o zajištění ze dne 19. 7. 2020. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. 56 A 12/2020.
10. Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2020, č. j. KRPS-175403-37/ČJ-2020-010022, žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce do 21. 9. 2020. Předmětné rozhodnutí téhož dne nabylo právní moci.
11. Ministerstvo oznámením ze dne 11. 9. 2020 požádalo žalovanou o prodloužení doby zajištění žalobce s tím, že žalobce podal dne 9. 9. 2020 žalobu proti rozhodnutí ministerstva o předání žalobce do Rumunska spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku.
12. Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2020, č. j. KRPS-175403-42/ČJ-2020-010022, žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce o 40 dnů. Rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne.
13. Rozsudkem ze dne 22. 9. 2020, č. j. 56 A 12/2020-40, soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2020.
14. Ministerstvo oznámením ze dne 23. 10. 2020 požádalo žalovanou o prodloužení doby zajištění žalobce, neboť Krajský soud v Ostravě dosud nerozhodl o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o předání žalobce do Rumunska ani o návrhu na přiznání odkladného účinku.
15. Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2020, č. j. KRPS-175403-48/ČJ-2020-010022, žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce o 30 dnů. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 10. 2020.
16. Dne 24. 11. 2020 oznámilo ministerstvo žalované, že Krajský soud v Ostravě 23. 11. 2020 rozhodl o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o předání žalobce do Rumunska, která byla odmítnuta. Uvedla, že správní orgán má 6 týdnů od nabytí právní moci pro realizaci transferu. Požádalo o prodloužení doby zajištění s tím, že o nabytí právní moci usnesení Krajského soudu v Ostravě a lhůt k realizaci transferu bude žalovanou informovat.
17. Dne 24. 11. 2020 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. V odůvodnění podrobně popsala skutečnosti, které předcházely jeho vydání. Dospěla k závěru, že jsou nadále splněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho předání na základě nařízení Dublin III podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná poukázala na to, že žalobce přicestoval nelegálně a bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu. Žalovaná vyšla z toho, že žalobci bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku a pobývat tam do rozhodnutí o mezinárodní žádosti, žalobce však Rumunsko opustil s cílem pokračovat nelegálně do Německa a dále do Francie. Podle žalované existuje u žalobce vážné nebezpečí útěku a není zde žádná záruka, že se žalobce vrátí do Rumunska dobrovolně a setrvá tam do konce probíhajícího azylového řízení. Žalovaná se zabývala rovněž otázkou, zda v Rumunsku neexistují systémové nedostatky řízení o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že v Rumunsku je dodržován standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Podmínky přijetí žadatelů

o mezinárodní ochranu nenesou trhliny, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce ve své výpovědi neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět, ani skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné usuzovat, že mu v případě předání hrozí nelidské či ponižující zacházení. Předání je tedy v době trvání zajištění uskutečnitelné a kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III jsou naplněna. Dle žalované existuje reálný předpoklad realizace předání žalobce do Rumunska s ohledem na podané vysvětlení, zjištění shody v systému EURODAC a sdělení ministerstva o zahájení a průběhu tzv. dublinského řízení. Bylo prokázáno, že Rumunsko, v němž žalobce požádal o mezinárodní ochranu a které je příslušné k posouzení žádosti, dalo souhlas s převzetím žalobce. Předchozí doba zajištění nebyla pro realizaci předání dostatečná, ministerstvo nadále činí úkony směřující k předání. Konstatovala, že žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o přemístění do Rumunska spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku, která byla odmítnuta dne 23. 11. 2020, přičemž správní orgán bude mít šest týdnů od právní moci na realizaci transferu. Prodloužení o 30 dnů vyhodnotila žalovaná jako přiměřené stavu řízení a časové potřebě pro realizaci předání.

18. Rozhodnutím ze dne 14. 12. 2020 žalovaná podle § 50a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uložila žalobci povinnost opustit území České republiky a stanovila mu dobu k opuštění území v délce 30 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že dne 14. 12. 2020 obdržela oznámení ministerstva, podle něhož není z důvodu současné epidemiologické situace a logistických důvodů možné provést transfer cizince ve lhůtě pro zajištění.
19. Součástí správního spisu je oznámení ministerstva ze dne 21. 12. 2020, jímž informuje žalovanou, že z důvodu současné epidemiologické situace a logistických důvodů není možné provést transfer cizince ve lhůtě pro zajištění.
20. Dne 14. 12. 2020 a 21. 12. 2020 byly vydány příkazy k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců, následně bylo požádáno o jejich zrušení z důvodu karantény žalobce. Žalobce byl umístěn v karanténě v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty do 27. 12. 2020. Dne 28. 12. 2020 žalovaná vydala příkaz k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 28. 12. 2020 žalobci uložilo karanténní a další epidemiologická opatření.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a po odstranění vad žaloby, které bylo učiněno ve lhůtě pro podání žaloby (s ohledem na aplikaci § 35 odst. 10 s. ř. s.), splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobních bodů

22. Soud předesílá, že v případě žalobce již rozhodoval o jeho žalobě proti prvotnímu rozhodnutí žalované o zajištění, v níž žalobce uplatnil zcela shodné žalobní body. Tuto

žalobu Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 22. 9. 2020, č. j. 56 A 12/2020-40 (kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebyla podána). Soud neshledal důvody se od závěrů vyslovených v uvedeném rozsudku odchýlit.

23. Žalobce namítá nedostatečnost posouzení realizovatelnosti účelu zajištění s ohledem na možnost jeho předání do Rumunska, a to jednak z důvodu existence systémových nedostatků rumunského azylového systému, jednak z důvodu zasažení Rumunska pandemií onemocnění Covid-19.
24. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
25. Podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie nesmí být nikdo mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
26. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS). Tento názor byl správními soudy dále rozveden ve vztahu k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III.
27. Žalobce v této souvislosti argumentuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že při posuzování zákonnosti zajištění cizince za účelem jeho předání do státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda v zemi, do které má být cizinec předán, neexistují případné systémové nedostatky azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Tyto závěry upřesnil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, 3773/2018 Sb. NSS, v němž vysvětlil, že „[p]rávě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí

o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti.“ Lze tedy shrnout, že správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky. Z obsahu skutkových zjištění vycházejících z obsahu správního spisu neplyne, že by některá z podmínek nebyla v projednávané věci splněna. Žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, před správním orgánem žádné překážky návratu neuvedl, přičemž z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si není systémových nedostatků rumunského azylového systému na základě vlastní úřední činnosti vědoma. Žalovaná se zabývala možností realizace účelu zajištění vycházející z výpovědi žalobce a oznámení ministerstva ohledně průběhu dublinského řízení a realizaci předání shledala potenciálně možnou.

28. Je třeba též připomenout, že nedostatky azylového řízení či podmínky přijetí žadatelů v přijímajícím státě mohou podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III bránit realizaci předání pouze tehdy, pokud jde o nedostatky *systémové*, které dosahují takové *intenzity*, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu soud shodně jako v rozsudku č. j. 56 A 12/2020-40 odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25. V něm Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Jak upozorňuje Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2011 ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10), společný evropský azylový systém je koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu (srov. také rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Azs 141/2018-21, a další).*“ Jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, „*[d]eklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotýčný cizinec nemůže být v souladu s cíli dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.*“
29. Dále soud zdůrazňuje, že žalobce nyní napadá rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.*“ Povinností zajišťujícího správního orgánu sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, nikoli však otázku realizace účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost míří zejména na situace, kdy vzhledem ke skutkovým okolnostem případu je již v době vydání rozhodnutí o zajištění zřejmé, že účel zajištění nebude moci být realizován (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8.

9. 2020, č. j. 48 A 3/2020-37). Širší prostor pro komplexní posouzení situace cizince je v řízení o předání cizince a určení příslušného členského státu Evropské unie v dublinském řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, 4 Azs 31/2017-54, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2019, č. j. 45 Az 10/2019-41). Zkoumání předpokladů pro předání je tak primárně úkolem ministerstva v rámci řízení o přemístění, v němž se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. V projednávané věci již v době vydání napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí ministerstva v řízení o předání cizince a určení příslušného členského státu Evropské unie v dublinském řízení vydáno, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta. Z judikatury vyplývá, že nároky na odůvodnění se v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2017-20). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku z 28. 5. 2010, č. j. 7 Azs 72/2020-23, „*nesdělili tedy cizinec v řízení o prodloužení zajištění relevantní výhrady či obavy ve vztahu k zemi, kam má být předán, nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v této zemi. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců.*“ Shodný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2017-20.

30. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci řízení před žalovanou systémové nedostatky rumunského azylového systému nenamítal. Jak žalovaná poukázala v napadeném rozhodnutí, žalobce, který sám požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, ve své výpovědi neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska, resp. skutečnosti, z nichž by bylo možné usuzovat, že by mu v Rumunsku hrozilo nelidské či ponižující zacházení. Z výpovědi žalobce vyplývá, že důvodem jeho odchodu z Rumunska byla snaha žalobce dostat se do Francie. Žalobce, který v Rumunsku pobýval asi měsíc, ve výpovědi nezmínil nevyhovující podmínky ubytování, špatnou zdravotní péči či hygienu ani žádnou jinou vlastní negativní zkušenost s podmínkami v Rumunsku. Systémové nedostatky namítl žalobce až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, přičemž se omezil na velmi obecná neindividualizovaná tvrzení. Žalovaná napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění vydala v době, kdy zde byl již pravomocný rozsudek zdejšího soudu č. j. 56 A 12/2020-40 o žalobě proti rozhodnutí o zajištění, v němž se soud námitkami žalobce zabýval a neshledal je důvodnými. Mimo jiné konstatoval, že žalobcem zmíněné nedostatky rumunského azylového systému nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, s čímž se soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění uvedeného rozsudku. Dle názoru soudu není možné žalobcem namítané nedostatky (obecně namítané nedostatky v hygieně a podmínkách ubytování v azylových střediscích, horší realizaci práva na právní pomoc, využívání benefitů sociálního zabezpečení, integračních programů či možností zaměstnání) posoudit jako zřejmé systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie pro žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu výše citované judikatury (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25, a ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21). Soud též přiměřeně odkazuje na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, v němž Nejvyšší správní soud shledal, že namítané problémy rumunského azylového systému, které zmiňuje zpráva AIDA Country Report Romania 2018, nelze podřadit pod porušení zákazu mučení či nelidského zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, k čemuž uvedl: *„Dle zprávy AIDA trpí některá střediska určitými nedostatky v oblasti dostupnosti čistících prostředků, stavu sociálních zařízení a kuchyní, nelze však seznat, že by tyto skromnější poměry dosahovaly intenzity mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Takové intenzity pak nemohou dosahovat ani nedostatečná koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva či nedostatky integračních programů pro žadatele o mezinárodní ochranu.“* Již v rozsudku č. j. 56 A 12/2020-40 Krajský soud v Praze též zdůraznil, že z judikatury správních soudů, které se hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku opakovaně zabývaly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-24, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, případně též usnesení téhož soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019-56), se nepodává existence takových nedostatků, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Námitky, které žalobce uplatnil v žalobě proti rozhodnutí o zajištění a nyní je doslova opakuje, měl možnost případně uplatnit v řízení o předání a určení příslušného členského státu Evropské unie, v němž bylo ministerstvo povinno se těmito otázkami podrobně zabývat, respektive v žalobě proti takovému rozhodnutí. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaná rozhodovala za situace, kdy zde existovalo závazné rozhodnutí ministerstva (žaloba byla krajským soudem odmítnuta). Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce žádné další (nové) skutečnosti ohledně nemožnosti předání, s nimiž by se musela žalovaná konkrétně a podrobně vypořádat, před žalovanou nenamítl, a netvrdí je ani nyní v žalobě. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce nepodal proti následným dvěma rozhodnutím o prodloužení doby zajištění žalobu, k níž by bylo možné přihlédnout (Krajský soud v Praze obdržel dne 14. 10. 2020 e-mailem podání označené jako žaloba proti rozhodnutí o prodloužení zajištění č. j. KRPS-175403-42/ČJ-2020-010022, které však nebylo opatřeno uznávaným podpisem ani doplněno postupem dle § 37 odst. 2 s. ř. s., nebylo tedy možné k němu přihlížet, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem ze dne 4. 11. 2020, č. j. 57 A 6/2020-5). Žalovaná na základě oznámení ministerstva o průběhu dublinského řízení mohla rozumně předpokládat, že realizace předání bude možná. Za popsané situace nebylo nezbytné, aby se žalovaná, která neměla na základě vlastní činnosti pochybnost o tom, že rumunský azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, jež by zakládaly hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení (což potvrzuje též judikatura), při absenci konkrétních námitek těmito otázkami podrobně zabývala v rozhodnutí o prodloužení zajištění, k jehož předmětu a povaze se soud vyjádřil výše.

31. Soud obdobně neshledal důvodnou námitku nedostatečného posouzení, zda předání žalobce do Rumunska bude možné s ohledem na zhoršující se epidemiologickou situaci související s onemocněním Covid-19. Předně denní nárůst počtů případů nakažených a absolutní počet nemocných roste v případě této nemoci nejen v Rumunsku, nýbrž i v České republice. Aby stav šíření této nemoci na území Rumunska mohl zabránit předání žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, musela by tamější epidemiologická situace nést pro žalobce v případě jeho předání riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného

rozhodnutí je patrné, že toto nebylo známo ani žalovanému. Žalobcem ve zcela obecné rovině tvrzený stav epidemiologické situace a s ní souvisejících podmínek pobytu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany (shodně jako v žalobě proti rozhodnutí o zajištění), k němuž žalobce neoznačil v žalobě žádné důkazy, nedosahuje intenzity podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce vzhledem k nízkému věku a dobrému zdravotnímu stavu (který plyne z jeho výpovědi) není osobou, u níž by v souvislosti s nákazou hrozilo zvýšené zdravotní riziko. Žalobce sám ve své výpovědi žádné obavy z nákazy nevyslovil. Z výpovědi je přitom patrné, že Rumunsko činí opatření k zamezení šíření nákazy, jestliže byl žalobce po svém příjezdu umístěn do karantény. Stejně jako argumentace systémovými nedostatky z jiných důvodů, tak i z důvodu existence epidemie onemocnění Covid-19 v jiném členském státě může připadat v úvahu pouze tehdy, musí-li být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie, neboť i pro tento případ si orgány členských států (včetně orgánů ochrany veřejného zdraví) musí vzájemně důvěřovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 305/2019-25). Jak konstatoval zdejší soud již v rozsudku č. j. 56 A 12/2020-40, žalobcem uvedená výzva Mezinárodní organizace pro migraci má povahu právně nezávazného dokumentu, a její nezohlednění nelze považovat za pochybení. Lze dodat, že byť k realizaci účelu zajištění následně nedošlo, z oznámení žalovaného vyplývalo, že úkony k realizaci předání probíhají (ministerstvo informovalo žalovanou o souhlasu Rumunska s přijetím žalobce a dne 24. 11. 2020 požádalo o prodloužení doby zajištění s tím, že pro realizaci transferu má správní orgán lhůtu šesti týdnů od právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2020). Z toho důvodu žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění napadeným rozhodnutím. Žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí nemohla předpokládat, že předání v době zajištění neproběhne (přiměřeně viz bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020-54). Soud s ohledem na výše uvedené neshledal ani námitku zhoršující se epidemiologickou situací důvodnou.

32. Soud neprovedl důkaz žalobcem předkládanou zprávou „*Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update*“, neboť žalobní tvrzení, k jejichž prokázání žalobce tento důkaz navrhl, vedou k závěru o nedůvodnosti žaloby. Jinými slovy, i pokud by tvrzení žalobce uvedená s odkazy na tuto zprávu (týkající se práva na právní pomoc a integraci azylantů v Rumunsku) byla prokázána, nemělo by to vliv na závěr o nedůvodnosti žaloby. Za této situace by bylo provedení důkazu bezpředmětné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní body jsou nedůvodné, a současně nebyla zjištěna žádná vada, k níž by bylo třeba přihlídnout i bez námítky. Soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
35. Usnesením ze dne 22. 1. 2020, č. j. 46 A 20/2020-43, soud žalobci ustanovil k ochraně jeho práv opatrovníkem advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného opatrovníka hradí stát dle § 140 odst. 2

zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Soud přiznal ustanovenému opatrovníkovi odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Odměnu za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud opatrovníkovi nepřiznal. Po ustanovení nemohla proběhnout poradou s klientem, neboť ten je neznámého pobytu, a opatrovník absenci této porady nenahradil nahlédnutím do spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 7 Azs 279/2020-49, odst. 18). Nadto soud podotýká, že opatrovník byl s věcí do značné míry obeznámen z výše zmiňovaného řízení o samotném zajištění žalobce (sp. zn. 56 A 12/2020), v němž byl ustanoven zástupcem žalobce, přičemž nyní podává obsahově naprosto totožnou žalobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 Azs 73/2020-32, odst. 35). Soud opatrovníkovi dále přiznal náhradu hotových výdajů v paušální výši 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Jelikož je opatrovník plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 714 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. února 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.

soudkyně

